

Կենդանան մի օր այդ վատ գործերէն,
Թէ ոչ ազգըն խայտառակել ուխտեր են:
Երիտասարդը թող գործող մէջ ծառայեն,
Աշխարհումս ուզեն շատ գործ կմարեն:
Արհեստաւորը իւրեանց գործն են արգելեր,
Չամաշկով՝ այդ վատ գործին հետեւեր:
Ինչքան ծոյլ են որ այդ բանն կընդունեն,
Խեղճ դիւզացիք էլ միշտ իւրեանց պէս կանեն:
Պանդուխտ դերձակը կըզան օգուտ կրտանեն,
Ջեր նորահասը տես թէ արդեօր ինչ կանեն:
Աշակերտ են զեռ՝ շուտ խանութ կրբացեն,
Տուն ու կինու տնէդէն շուտ պատրաստեն:
Իմ ժողովուրդը չեն նայեր շատ բան կտան,
Բայց ափսո՛ս որ աշխատանքն ի զուր զնան:
Ունիմ ես շատ մեծամարդիկ հարուստներ,
Թող չի նայեն նորանց երբէք մեր Հայեր:
Ունին զիւղեր, եկամուտով շատ ճօխ են,
Չեն խնայեր առատօրէն կմխսեն:
Թէ Հայերն էլ ուզեն նոյնպէս ընթանան,
Իհարկէ որ միշտ պարտքի տակ կմնան:
Նոցա որդիքն սեթեւեթեալ պտըանն,
Չեն մտածեր թէ ապագայ մի ունեն:
Ջեր Հայերն այս մասին ինչ կըկարծեն,
Մեծ ունչ ունին՝ փորրէն մի գործ չսկընեն:
Չարմանալի մի բան մեզմէ ես տեսնեմ,
Չիկայ ուրիշ քաղաքներումս այդ կարծեմ:
Մարդիկ իրանց գործ գործելէն ամաչեն,
Անփող մնալ պարտալ ման զալ կսիրեն:
Այս յանցանքն կարծեմ նոցա ծնողացն է,
Ծառայ չեղած՝ նորանց « աղայ » կըկոչէ:
Ծառաներով լաւ հանդերձով կըպահեն,
Երբ մեծանան զոռող անծինք կլինեն:
Մինչ մարդոյ հետ խօսիլն անգամ քամահեն,
Այսպէս վերջըն նեղութիւններ կըկրեն:
Անփոյթ շուտով նորա փողեր կըվաշխեն,
Էլ այնուհետ երբ այս ցաւէն զերծանեն:
Ինչ աշխատեն՝ վաշխատէն կըտանի,
Թող հասկացողն իմանայ վերջն ինչ լինի:
Ամեն տեղում տուն պահողը կանայք են,
Արդեօր տեսնեմք մեր Հայերն ինչպէս են:
Մրջունի պէս իւրեանց տունն համբարեն,
Թէ ճանճի պէս մեղրի վերայ կընստեն:
Կուզեն զարդն ու հանդէսներում պտըտել,

Թէ չլինին արք՝ պարտին սեւ օր տեսնել:
Ջեր կանայքն այդքան ցանկան զարդ սիրեն,
Նորա իւրեանց արդեօր օգուտ ինչ բերեն:
Կիսու չափն թէ որ ուսման հետեւեն,
Լինին ուսեալ, եւ զաւակներն կըրթեն,
Պատճառ լինին մարդոյ բարի վեհ անուան,
Ազգի միջում այդպէս զարդեր կունենան:
Թող Հայերն տեղեակ լինեն հաշիւէն,
Ելը մուտըն օրինաւոր պահպանեն,
Կարծեմ իրանց ճանապարհն մոռանան,
Թէ որ ուզեն կարաւարայ ընթանան:
Ինչ որ ուզէ իրանց սիրտն թէ աւնեն,
Ի հարկէ որ միշտ նեղութիւն կըկրին:
Չգուշանան շուայ փարթամ ծախքերէն,
Իւրեանց վերջին օրերըն միշտ մտածեն:
Քեզմէ թէ որ մինն ուղենայ անել հարց,
Ելումուտքիդ հաշիւն ունես

Մ. ԲՅՇԿԵԱՆՅ.

Ի ԹԵՀԷԱՆ

ԿՈԿՈՐԴԻԼՈՍ ԵՒ ՔԱՐՈՋԻՉ ՁՈՒԿ ՄԻ.

Յո մի Նեղոսի եզերաց վերայ,
Երկու զեղեցիկ եւ փորրիկ տղայք,
Կը խաղային միասեղ՝
Տըղայական խա՛ղ անմեղ . . . :
Շատ մի կըլոր եւ տափակ
Մանրիկ քարեր ժողուելով,
Կը նետէին ջուրին վերայ,
Որ կը սահէր ոստոստելով.
Որքն քարը որ շատ ցատկէր՝
Գետին երես քերելով,
Նա միւս տըղուն յաղթող մեպուէր,
Խընդութեան ծափ զարնելով:
Մէկալ յանկարծ սարսափելի՝ տեսարան.
Կոկորդիլոս մ՝ ելաւ ջրէն տհազին,
Յարձակեցաւ յափշտակեց ըզտըղայն
Չայն՝ որ աւելի մօտ նըստած էր գետին:
Առաւ մըտաւ ջրին տակ.
Ինչ անեղ մահ զըծընդակ:

Իսկ միւս տըղան ձրդեց փախաւ,

Սուր սուր կուլար կը կանչէր,

Եւ կը կարծէր որ զաղանը

Իր ետեւէն կը վազէր:

ՎԵՐՋԻՆ ՎԱՅՐԿԵԱՆՔ

ՎԱՂԱՄԵՌԻԿ ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԻ:

(Ժ Է Լ Դ Է .)

Այդ ահաւոր ողորդութեան ժամանակ,
Խոհեմ ծուկ մի՝ վրկայ խորին չարութեան,
Այնպէս սոսկաց որ սուղեցաւ ջուրին տակ,

Բայց թիչ վերջը հառաչանաց լսեց ձայն.

Կարծեց իսկոյն որ զազանը զղջալով՝

Կապաշխարէ սիրտը շարժած ի գորով.

— Կասէ՛, « Իրկինք՝ չարագործաց սըրտին խոր

Խըղճմըտանքը դրեր ես խիստ դատաւոր,

Վրէժխնդիր ահաչառ՝

Ընդդէմ չարեաց անհամար.

Ինչ եւ իցէ այդ չարագործն ալ հիմայ,

Իրեն արած յանցանաց ցաւ կիմանայ.

Ահա յարմար ժամանակ,

Երթամ խօսեմ բացարձակ »:

Կարեկցութեամբ ելաւ գնաց

Քարողիչը սրբազգեաց,

Զարագործին մօտեցաւ

Եւ խօսքն այսպէս ըսկըսաւ:

« Լոց բարեկամ, մեղայ գոչէ՛

Խըղճմըտանքիդ ձայն լսէ,

Որ է Իրկինց վերջին բարիք

Սըրբող մարդող զամեն չարիք.

Եւ մի միայն միջնորդ է նա,

Աստուածոց մէջ եւ չարաց.

Իրեն ձայնին հըլու սիրտ մի

Միշտ կազատէ ի մեղաց:

Ո՛վ, ինչ եղեուն ահաւոր,

Յանմեղ արիւն մոռանել,

Երբ կը յիշեմ՝ դողամ բոլոր

Եւ կըտըրտի սըրտիս թել.

Ինչպէս հիմայ դու ալ կըզգաս եւ կողբաս

Քու արածիդ վերայ արդէն կը զըղջաս »:

— « Այո, ասաց - կոկորդիլոսն, անոր համար կու-

լում ես,

Որ չի չկըրցայ միւս տըղան ալ - բռնել ուտել ասոր

պէս » . . . :

Թարգմանաբար յօրինեաց

ԱՌԱՔԵԼ ԱՆՏՈՆԵԱՆ ՆԱԼՊԱՆՏԵԱՆ.

Ի ՍԷՖԷՐՈՎԵԼ.

Զսիրտ իմ բացի անմեղութեան Արարչին,

Եւ եաես նա զարտօսար զղջմանս ցաւաղին,

Նա զխայթ սրտիս բուժէ՝ տոկալ տայ ինձ կար.

Զի վշտաղնեալը նորայն որդիք եմք տըկար:

Թշնամիր իմ քրկինջ բարձեալ ի զայրոյթ

Յսէին ինձ, « մեռցին, եւ փառքն ընդ ինքեան »:

Սակայն սրտիս Տէրն իմ ասէ բարեգութ,

« Նոցայն նախանձ քեզ լինելոց է պաշտպան:

Զմտերիմսդ կատաղութեամբ վառեցին,

Ամենայն ինչ ըզբոյզ խարէ պարզութիւն,

Որ քեզն պաշտէ՝ կազմ է ծախել զկեանս քոյին,

Զի կուրացոյց զնա անմիտ չարութիւն:

Բայց հեծութեանցդ լսէ Աստուած, յոր դիմես,

Յապաշաւ ստոյգ, որ ծնեալն է ի վշտաց,

Տէր՝ որ ներէ քնութեան մարդոյ վերջապէս,

Լինել տկար ի մէջ անթիւ նեղութեանց:

Ես յարուցից զթութիւն վասն քոյ

Զարդարութիւն ապազային անաչառ,

Ինքեանք աշխատ լիցին զպատիւդ կանգնելոյ

Զայն զոր խորհին այժմ՝ աղարտել վայրապար:

Օրհնեալ Աստուած, որ ընձեռել ինձ հաճի՝

Զանմեղութիւն եւ զպարծանս նորին,

Որ ի պահել զհանգիստ իմոյ ածինիս,

Հըսկեսցես յար ի սնար մարմնոյս տապանին:

Խնջոյս կենաց եղէ անբաղդ կոչնական

Մի օր եւ եթ, եւ լուծանիմ ի կենաց,

Եւ յոր տակաւ մերձենամ արդ ի տապան,

Ո՛չ որ զայցէ հեղուլ ըզշիթս արտասուաց:

Մնացէք բարեալ զորս սիրէք զաշտք անհուն,

Քաղցր զալարիք, զեղատես խորք անտառաց,

Սուրբ տաղաւար մարդոյ՝ Իրկինք եւ բնութիւն,

Վերջին անգամ մնացէք բարեալ եւ անանց:

Ախ թող տեսցեն՝ նդ երկար զգեղ մեր սրբազան,

Այսպափ ծանօթ խաղցեալոյ ձայնիս հրաշքեղմին:

Լըցեալ աւուրրք մեռցին՝ լացեալք ի մահուան,

Թող բարեկամ որ կափուցէ զայս նոցին:

Թարգմ. Ս. ՄԱՐԴԻԹԵԱՆԻՅ.

Ի Վ. ՎԱՐՆԱՆ ԿԱՐԻ.